

O neposlušných kůzlátkách

Kdysi dávno žila v chaloupce u lesa koza se svými sedmi kůzlaty. Ta byla roztomilá a dovádivá. Často se škádlila a pro samé veselí maminku moc neposlouchala.

Koza pravidelně odcházela na pastvu. Pokaždé kůzlátko naléhavě poučila, aby níkomu neotvírala. Tušila, že sem občas zabloudí vlk. Rozpustilá kůzlátko zavřela dveře a hned zase dováděla.

Hladový vlk tou dobou už několikátý den číhal, kdy budou mláďata doma bez dozoru. Jemně zabušíl na dveře a požádal: „Kůzlátko, otevřete vrátko, vaše maminka se vrátila.“ Nejstarší kůzle zpozornělo a křiklo: „Ty nejsi naše maminka, ta má jemný hlásek!“ Vlk běžel ke kováři, vrátil se s upilovaným jazykem a tentokrát zaklepal kopytem na okno. Znovu prosil kůzlatu, aby ho pustila dovnitř. Ta se lekla a odpověděla: „Naše maminka má bílé kopytko. Tebe dovnitř nepustíme.“ Vlk se nenechal odbyt. Běžel k pekaři a s kopýtkem zasypaným moukou se vrátil žadonit.

Tentokrát byla kůzlatu nerozhodná. Hlas zněl tence, kopytko bylo bílé. „Co když je to naše maminka,“ napadlo nejmladší kůzle. „Dobrá. Otevřu, ale všichni se schovejte,“ poručilo jim nejstarší kůzle. Vlk vpadi dovnitř a začal kůzle honit. Naštěstí byla koza blízko a vlka z chaloupky vyhnala.

ÚKOL: SPOČÍTEJ VŠECHNA KŮZLÁTKA.

ŘÍKEJ PŘITOM, KDE VŠUDE NAŠLA ÚKRYT PŘED VLKEM.

POSLOUCHEJ POHÁDKU A PAK JI VYPRÁVĚJ

O perníkové chaloupce

Když dál vzdal tatínek
dřevorubec do lesa své děti
Jeníčka a Mařenku na jahody.

Děti se rozběhly po lesní pasece
a věděly, že pokud se ozývá tlukot
sekery, je tatínek nablízku. Z paseky
se zatoulaly do hlubokého lesa. Když
se se setmělo, uviděly v dálce světýlko.

V hlubině lesa děti našly chaloupku ze samých
sladkých perníčků. Jeníček vylezl na střechu a jeden uloupl. Vtom ze dveří
vyšla ježibaba a zeptala se: „Kdo mi to tu loupe perniček?“

Děti sice tenkým hláskem odvětily, že to jen větříček,
ale chytrá ježibaba je odhalila a s úsměvem vlákala
do chaloupky. Tam je zavřela do klece a krmila
je perníčkem, aby ztloustly a ona je mohla
upéct v peci. Jednoho dne děti pustila z klece
a požádala je, aby si
sedly na lopatu. Obě

děti se ale zeptaly, jak se vlastně na lopatě sedí,
že ony to neznají. Ježibaba sedla na lopatu
a děti ji vší silou šouply do pece, zavřely
dvírka a utíkaly z lesa, co jím nohy stačily.
Když se šťastně shledaly s tatínkem, který
je celou dobu hledal, věděly, že už se v lese
nikdy neztratí.

